

Lord Cherwell (Lindemann)

Det finnes fremdeles i dette land en del ignoranter, som i likhet med Per Vogt (blant annet i hans store angrep på

SIEGFRIED:

Englands forbryterske luftkrigføring

Interessante opplysninger i «The Sunday Times»

«Hva vil fremtidens folk tenke om oss?»
spør Sir Charles Snow

men slik er det tydeligvis ikke. En ser aldri Per Vogt'ene i dette land gå til angrep på den allierte brutalitet. Tvertimot hevder de freidig også når det gjelder luftkrigføringen Tysklands krigsforbryterske skyld.

Jeg har før i dette blad uten at noen har kunnet reise innvendinger påvist Englands eneskyld for den grufulle ut-

orde mot å la kvinner og barn og sivile, fortrinnsvis blant de tyske arbeidere, brenne levende opp i fosfor og spengbomber. Nei, hans argument var at den Lindemann hadde kalkulert feil når det gjaldt hvor mange arbeiderboliger en kunne ødelegge på den måten!

Men tilbake til Lord Cherwell. Han gikk alltid med en regnestav i lommen og Dean Ascheson forteller i en artikkel

HANS EGEDE NISSEN:

Det tapte paradisi

Den ikke ukjente britiske forfatter Bernhard Shaw skrev en gang et skuespill om Napoleon. Det heter «Korsikane-ren». Her lar Shaw imperatoren avfyre en replikk mot England som med hensyn til malise og sarkasme savner sidestykke selv i Shaw's produksjon. Jeg vil få sittere den her:

Som den store forkjemper for frihet og nasjonal uavhengighet, erobrer og annekterer englenderne verden og kaller det kolonisering.

Når han trenger et nytt marked for sine forfalskede Manchestervarer, sender han ut en misjonær for å lære de innfødte fredens evangelium. De innfødte slår misjonæren i hjel, men englenderne griper til våpen for å forsvare kristendommen, de slåss for den, erobrer for den, —

on bombing went out to the top Government scientists.

It described, in quantitative terms, the effect on Germany of a British bombing offensive in the next eighteen months. The paper laid down a strategic policy. The bombing must be directed essentially against German working-class houses. Middle-class houses have too much space round them, and so are bound to waste bombs; factories and "military objectives" were much too difficult to find and hit. The paper claimed that — given a total concentration of effort on the production and use of bombing aircraft — it would be possible, in all the larger towns of Germany (that is, those with more than 50,000 inhabitants), to destroy 50 per cent. of all houses.

It is possible, I suppose, that some time in the future people living in a more benevolent age than ours may turn over the official records and notice that men like us, men well-educated by the standards of the day, men fairly kindly by the standards of the day, and often possessed of strong human feelings, made the kind of calculation I have just

THE SUNDAY TIMES MARCH 26, 1961

Continuing A SECRET WAR OF WHITEHALL MASS BOMBING— the great fallacy

dette blad og dets «Siegfried-linje»), benekter Englands skyld i den umenneskelige luftkrigføring mot blant annet kvinner og barn. En skulle ellers tro at det grufulle mordanslag mot den overfylte flyktningeby Dresden i krigens siste måneder var mere enn tilstrekkelig til å få det til å gå koldt nedover ryggen på alle de vanlige hetsere, som ellers er så offentlig bløthjertet når det gjelder ikke-tyske kvinner og barn og andre sivile ikke-krigførende,

vikling av en umenneskelig luftkrigføring, så det bør ikke være nødvendig å gjenta dette i detaljer. Det er forøvrigt det samme en ser også på et annet område under verdenskrigen: etableringen av sivil mord og sabotasjetrafikk som en slags form for krigføring mellom siviliserte nasjoner.

I dag skal jeg med engelskmenn som kilde klarlegge engelskmennenes eget kyniske og krigsforbryterske syn på disse angrep gjennom luften på det sivile Tyskland, de som kostet så meget blod og så mange ubeskrivelige lidelser hos uskyldige.

Jeg vil gjerne presentere to engelskmenn for leserne:

Først Lord Cherwell, tidligere professor Lindemann fra Oxford, en av Churchills intime venner og medarbeidere fra krigens dage. Han var som vitenskapsmann premierminister Churchills rådgiver, blant annet når det gjaldt den uinnskrenkede bombekrig mot Tyskland og hovedpersonen i en interessant strid som utspillet seg blandt de vitenskapelige rådgivere om denne bombekrig. Hans motstander var Tizard, som var mot å sette alle krefter inn på bombing. Men nå skal ingen tro at det var av humane hensyn han tok til

kel om Winston Churchill i «The Saturday Evening Post» for 18. mars i år følgende lille historie om Churchill og hans rådgiver:

«En aften i 1952 var president Trumann vert ved en middag for Mr. Churchill ombord på presidentens yacht «Williamsburg». Lord Cherwell, tidligere professor Lindemann fra Oxford og en intim venn av førsteministeren deltok også i selskapet. Han var kjent som «Prof».

«Prof, har du regnestaven med deg?» spurte Churchill. Spørsmålet var unødvendig, da Lord Cherwell alltid hadde den med seg, og han trakk den øyeblikkelig frem. Samtalen rundt bordet stoppet, da alle var spent på å få se hva som skulle skje. Han hadde tenkt på under måltidet, sa Churchill fra at han var 16 år og til denne aften hadde han i 62 år konsumert omkring a quart (en snau liter etter amerikansk mål, vel en liter etter engelsk) med vin

Forts. side 6

Early in 1942 he was determined to put it into action. By this time he was Lord Cherwell and a member of the Cabinet, and he produced a Cabinet paper on the strategic bombing of Germany. Some Cabinet papers are restricted to members of the Cabinet only, and Lindemann occasionally used this technique for circulating a scientific proposal: since he was the only scientist in the Cabinet, discussion was reduced to a minimum. But the paper

Sir Charles Snow

og tar markedet som en belønning fra himlen. Til forsvaret for sine havomkranste kyster setter han ombord på sitt skip en prest, nagler et flagg med korsets tegn på stormasten, borer i senk, brenner og ødelegger alle som vil gjøre ham rangen stridig til herredømmet over alle hav. — Såvidt Bernhard Shaw.

Hadde han levet og skrevet i dag, ville han vel med blodig satire ha ristet følgende runer: «Churchill vant den annen verdenskrig, men tapte imperiet, som var rasket sammen med en vold og brutalitet som var en eneste fornæktelse av alle menneskerettigheter, ved sjørøveri, folkemord og 300 år kontinuerlig krig østenfor vest og vestenfor øst.

Nå er imperiet blitt det tapte paradisi. Man må rent uvilkaarlig minnes den skjønnelige legende fra første Moseboks tredje kapittel, hvor vi leser om Adam at han definitivt ble utvist av Edens hage: Og Gud drev Adam ut og foran Edens hage satte han kerubene med det luende sverd, som vendte seg hit og dit.

For historiens domstol stod

(Forts. side 8)

Englands forbryterske luftkrigføring

(Forts. fra s. 1)

og brennevin pr. dag. Noen ganger intet, når det ikke var å få, noen ganger mere, men i gjennomsnitt omkring a quart. Mens han så seg rundt, kom han til å tenke på noe som ikke ga ham fred i sinnet før han visste svaret. Hvis denne vin og dette brennevin ble helt ut i salongen på denne yacht, hvor høyt ville det stå?

«Prof»s regnestav gled frem og tilbake mens han gjorde utregningen. Vi ventet spent. Han var ferdig i en fart. «Well?» spurte Churchill.

—«Såvidt under 2,5 feet (ca. 75 cm)», bekjentgjorde Cherwell. Churchill ristet be-
drøvet på hodet.

Som jeg skrev til Mike Pearson fra Canada noen dage etter, var resultatet meget skuffende for the Old Man. Han hadde ventet at vi skulle svømme som gullfisk i en bolle, og så rakk det ikke mere enn snaut til knærne på oss».

Den annen er en kjent fysiker og romanforfatter, en noe uvanlig kombinasjon, C. P. Snow. Han er slett ingen hvemsomhelst som romanforfatter. Således betegnes han i amerikanske storaviser som den betydeligste romanforfatter i den nåværende engelske litteratur. Som fysiker ydet han i årene mellom 1930 og 1950 noe hans kolleger kaller «et respektabelt stykke arbeid på molekulfysikkens område».

Ellers forteller det kjente tyske ukeblad «Der Spiegel» om ham, at han «hørte til det vitenskaps-team som under annen verdenskrig var rådgivere for den engelske førsteminister og armé-overkommandoen og som i årene 1942 og 1943 uten resultat uttalte seg mot den strategiske bombardering av Tyskland. Snow ble adlet i 1957 og ble da Sir Charles».

Det er denne siste som i den store engelske avis «The Sunday Times» for 26. mars i år i en stor artikkel forteller nærmere om striden mellom Lord Cherwell (Lindemann) og Tizard og som altså har greie på hva han skriver, siden han selv hørte til Tizard's meningsfeller og understøttere. Han forteller også rystende ting om den engelske kynisme når det gjaldt den store krigsforbrytelse som den såkalte strategiske bombing av Tyskland var. «Mass Bombing — the great fallacy», kal-
ler han sin artikkel, eller på norsk «Massebombingen — den store villfarelse».

Snow forteller i forbindelse med denne «villfarelse», at striden mellom Lindemann og Tizard blusset opp for alvor i 1942 og at den dreiet seg om strategisk bombing. «Det var vanskelig for de vestlige land

å gjøre noen militær innsats av betydning i Europa det året. De store slag foregikk i Russland. Så det var naturlig og sunn militær sans at de vestlige ledere var mottagelige for ethvert forslag om handling. Det er også sant — og det var ikke så sunn militær sans — at engelskmennene og amerikanerne i årrekker hadde trodd på strategisk bombing som intet annet land. Land som hadde tenkt dypt over krigsproblemer, som Tyskland og Russland, hadde ingen tro på strategisk bombing og hadde ikke investert megen produksjonskapasitet eller mange elitetropper på den. Heller ikke hadde de konstruert fly for dette ene spesialbehov. Engelskmennene hadde gjort det år før krigen begynte».

Så langt Mr. Snow. Han sier jo meget pent dette som er alminnelig kjent av alle militære, at England lanserte denne folkerettsstridige krig mot sivilbefolkningen i et fiendeland, som Snow ganske riktig sier, i årevis før verdenskrigen og gikk inn for den i skrift og tale. Forsåvidt var det jo også bare en videre utbygging av Englands blokade-
krig mot motstanderens sivilbefolkning. Ingen av de andre land var kyniske nok til å følge disse engelske ideer og når det spesielt gjaldt Tyskland, så gjorde Hitler gjentatte forsøk — senest da krigen var begynt — på å få i stand en avtale som forbød luftbombardering utenfor krigsskueplassen. Istedet startet England bombekrigen utenfor krigsskueplassen straks. Snow fortsetter:

«Strategien var ikke blitt uttenkt. Det var bare en irrasjonell trosartikkel at strategisk bombing sannsynligvis ville bli vår mest avgjørende krigsmetode. Lindemann hadde alltid sverget til denne tro med sin karakteristiske intensitet.

Tidlig i 1942 var han bestemt på å sette den ut i livet (for alvor). På dette tidspunkt var han Lord Cherwell og medlem av regjeringen, og han laget en regjeringsavhandling om strategisk bombing av Tyskland. Noen slike regjeringsavhandlinger (papers) fordeles bare til regjeringens medlemmer, og Lindemann brukte leilighetsvis denne teknikk når det gjaldt hans vitenskapelige forslag. Siden han var den eneste vitenskapsmann i regjeringen, ble diskusjonen redusert til et minimum. Men avhandlingen om bombarderingen gikk ut til alle regjeringens topp-vitenskapsmenn.

Den beskrev i størrelsesmessige vendinger virkningen på Tyskland av en britisk bombeoffensiv over de kommende atten måneder. Redegjørelsen la frem en strategisk politikk. Bombingen måtte rettes vesentlig mot boligene

til den tyske arbeiderklasse. Middelklassens hus hadde for meget plass rundt seg, og det ville således bli et spill av bomber. Fabrikker og militære mål var derfor vanskelig å finne og å treffe. Avhandlingen hevdet, at hvis det ble anvendt en total kraftkonsentrasjon på produksjon og bruk av bombefly, ville det være mulig i alle de større byer i Tyskland (det vil si de med mere enn 50 000 innbyggere) å ødelegge 50 prosent av alle hus».

Mr. Snow var som sagt en motstander av Lindemanns planer, og hos ham gjorde det seg tydeligvis også gjeldende visse menneskelige hensyn når det gjaldt denne grove krigsforbrytelsen, i motsetning til hva man kan lese ut av de innvendinger Tizard gjorde. Mr. Snow fortsetter iallfall:

«Det er mulig, antar jeg, at engang i fremtiden kan folk som lever i en mere menneskekjærlig tidsalder enn vår komme til å bla i de offisielle opptegnelser og notere seg at menn som oss, velutdannede etter dagens målestokk, menn som er forholdsvis vennlige etter dagens målestokk, og ofte i besiddelse av sterke menneskelige følelser, gjorde denslags beregninger som jeg nettopp har beskrevet. Slike beregninger i langt større målestokk foretas i dette øyeblikk i de mest utviklede samfunn vi kjenner. Hva vil fremtidens folk tenke om oss? Vil de si som Roger Williams sa om noen av Massachusetts-indianerne, at vi var ulver med menns hjerner? Vil de synes at vi oppgav vår menneskelighet? De har rett til det.

Avhandlingen gikk til Tizard. Han studerte statistikken. Han kom til den urokkelige slutning at Lindemanns anslag om det antall hus som antagelig kunne ødelegges var fem ganger for høyt.

Avhandlingen gikk til Blackett, som studerte statistikken uavhengig. Han kom til den urokkelige slutning at Lindemanns anslag var seks ganger for høyt».

Mens altså Tizard og de andre lærde stredes om det antall tyske arbeiderboliger som kunne utslettes med kvinner og barn, og var motstandere av planen fordi Lindemann hadde regnet feil, fikk Tizard føle at det var farlig også på dette grunnlag å stå opp mot den mektige venn av Churchill, Lord Cherwell (Lindemann). Snow fortsetter:

«Alle var enige om at hvis den mulige ødeleggelse ikke var større enn Tizard og Blackett kalkulerte med, så var det ikke lønn verdt å konsentrere seg om bombeoffensiven. Det falt i Tizard's lodd å forsvare dette synspunkt.

Jeg tror ikke at jeg i den hemmelige politikk noensinne har støtt på et så upopulært mindretallsyn. Bombingen var blitt en trossak.

(Forts. s. 6)

Frontkjemperbarnas penger i lagmannsretten

Et nydelig preludium av statens talsmann

Barnas prosessfullmektig o.r.sakfører Gunnar Heiberg, har for Eidsivating lagmannsrett gitt en overbevisende begrunnelse for denne ankesak.

Tegning av poliser i Idun for små barn etter fallne frontkjemper, tegnet til og med etter farens død og forfallen ved barnets 18-års alder — er en kriminell og derfor ugyldig rettshandel som Idun eventuelt til syvende og sist må bære på sin kappe, sier statens jurist, den unge og dårlige kopi av Knut Blom, advokat Ramm, idet bladet går i trykken.

Advokat Ramms innlegg var forstemmende og vitnet om den brutalisering av argumentasjonen i vårt rettsliv som ble følgen av rettsopp-gjøret: Det er en kriminell handling å gi penger til disse poliser til barn etter falne frontkjemper. Det er dess-

uten forrederi mot Norge! Jeg har til denne dag ikke hørt et innlegg i en rett som lå så lavt både menneskelig og juridisk! Han slo en strek over avtalers hellighet og tilslutt truet han på statens vegne Idun med at selskapet fikk bære det eventuelt tap alene. Det erkjentes av Idun v/ direktør Kaare Weider at det ikke hadde foreligget tvang fra forsikringstagerens side. Til dommernes ros skal sies at de syntes å reagere. De stilte herr Ramm ubehagelige spørsmål, som han ikke kunne svare på.

Iduns advokat, den mildnede Sven Arntzen, har i sin fremstilling søkt å sikre sin part at rettens eventuelle «forsikringstekniske» godkjen-nelse av forsikringsavtaler overfor uskyldig tredjemann — ikke skal belastes Idun. Referat følger i neste nr. A. L.

Omkring Eichmann-saken

Avisene er fulle av beretninger, bilder og kommentarer i tilknytning til den såkalte rettssak som føres i Israel mot Adolf Eichmann, så forsåvidt kan det ikke være nødvendig at FOLK OG LAND også deltar. Men på den annen side kan det ha sin interesse å servere noen småplukk fra beretningene om denne alle tiders objektive og anstendige rettssak.

Til å begynne med kan vi kanskje nevne at en av Osloavisenes utsendte medarbeidere har kommet i skade for å avsløre at referentene får sitt manuskript sensurert før de får forlate rettssalen. Dette skal etter sigende skje «av militære hensyn»!

VG forteller at «det har vært kjent at han (Eichmanns forsvarer) har forsøkt å føre en del forsvarsvitner som retten ikke har villet godkjenne».

Det hører ellers med i bildet at både VG, fjernsynskommentatoren og andre har forfremmet Eichmann til SS-oberst i anledning av prosessen. Han innehadde som kjent en SS-grad som svarte til oberstløytnant.

Aftenposten forteller fra åpningsfasen, da fangen måtte stå oppreist i timevis inne i det lille glassburet mens tiltalen ble opplest: «Eichmann stod hele tiden, mens ansiktet hans langsomt ble rødere og rødere, muligens fordi det stadig ble varmere i den trang-
e tiltaleboksen».

Og så får vi høre at «nærmest tiltaleboksen satt frøken Lisa Grade, den vakre sekretær til forsvareren, dr. Robert Servatius».

*

Når vi nevner den vakre frøken Grade, så kommer vi til å tenke på en episode som avis-korrespondentene beretter om og som overbeviser oss fullstendig om det alle de samme avisfolk så stadig og iherdig forsøker å understreke at

det faktisk virker litt mistenkelig: dette at Eichmann behandles så generøst av sine jødiske fangevoktere. La oss gi ordet til VG.: «Adolf Eichmann — mannen som så millioner av mennesker gå i døden — så i går for første gang på 40 uker seg selv!

I et lite støvet spill, i en puderdåse holdt av en kvinnelig sekretær, stirret den 55-årige tørre masse-morderen på seg selv noen sekunder før to vakter grep inn og rev puderdåsen ut av kvinnens hender».

Det var like før Eichmann skulle føres inn i rettssalen han følte trang til å se etter om han så skikkelig ut — noe han var blitt hindret i «av sikkerhetsgrunner» i det nesten året han har tilbragt i den underjordiske kjeller i Tel Aviv. Hans fangevoktere fryktet for at han skulle begå selvmord med spillet, må vite. Og frykten var så stor at selv med to store sterke vakter på hver side av fangen — som i nødsfall kunne ha holdt armene på ham — måtte en rive puderdåsen ut av hendene på den kvinnelige sekretær.

Så alt er nok i orden med hensyn til behandlingen av fangen. Ellers får episoden med denne frykt for at Eichmann skal gjøre det alle jøder tydeligvis trakter etter: avlive seg, oss til å tenke på hendelsen med den franske statsmann Laval, som før eksekusjonen tok gift, men som ble pumpet og «reddet», slik at han en halv time etterpå kunne slepes ut til retterstedet, så svak at han måtte skytes sittende på en stol.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 - Oslo

FOLK OG LAND

DAVHENGIG UERAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

I godt selskap

Det åpner seg mere og mere interessante perspektiver etterhvert som Eichmannsaken går over scenen i Jerusalem. Selv de norske aviser, som var innstillet på, sin vane tro, å rope hurra for alle slags jødiske tiltak, synes å være blitt svakt betenkt. Ja, enkelte av dem synes faktisk midt i alt det hesblesende oppstusset å ha fått en ubehagelig følelse av, at det ikke i første rekke er en jødisk hevn over den tyske politimann, for det han gjorde eller eventuelt ikke gjorde for tyve år siden, saken dreier seg om.

Først og fremst har den jødiske historiker, professor Oscar Handlin ved Harvard-universitetet i USA sagt sine brødre i Israel et Pauli ord. Måten Eichmann ble kidnappet på, sier han, kravet om en omfattende israelsk jurisdiksjon, og krenkelsen av anerkjente folkerettsprinsipper tyder på at det også er annet enn rent juridiske betraktninger som ligger til grunn for det som nå foregår i rettsalen i Jerusalem. Og han føyer til at samtykker man i teorien om at staten Israel har juridisk kompetanse til å representere det jødiske folk som en nasjonal enhet, kan det danne grunnlag for å nekte jøder en tilsvarende beskyttelse i de land der de bor.

Og det kan nok være all grunn for både Handlin og andre til å bli betenkt. I sin innledende prosedyre bestred Eichmanns forsvarer Israels juridiske rett til å dømme Eichmann, og han kom med et innlegg som selv Israels tapre forsvarer i denne forbindelse VG må innrømme gi «et vink om prosessens vidtrekkende konsekvenser». Servatius sa at en følge av å anerkjenne Israels jurisdiksjon kan bli at de nye stater som har oppstått de senere år (i Afrika) kan bli istand til å stille for retten sine tidligere koloniherrer, — i sannhet et perspektiv med mange muligheter, i særdeleshet hvis de også lik Israel skal ha lov til å bortføre folk fra fremmed område.

For Norge, som en slags sleeping partner i det engelske Commonwealth, bør jo bare dette gi foranledning til en viss ettertanke, noe det altså også ifølge VG gjør. Men rent bortsett fra disse mere internasjonale perspektiver, har DAGBLADET (og delvis AFTENPOSTEN, som den gode tvillingbror den er) gitt de israelske krenkelser av anerkjente folkerettsprinsipper, for å tale med den jødiske professor og Pulitzerpris-vinner dr. Handlin, en tilknytning til det norske «landssvikoppgjøret» som vi bare kan hilse med glede. Fordi det har sin store betydning at tingene blir satt på sin rette plass.

DAGBLADET gjør, når det gjelder dette å gi lover tilbakevirkende kraft, den israelske statsadvokats ord til sine egne i overskriften, og hevder at dette imellom kan være fullt lovlig, og beretter stolt at statsadvokaten i denne forbindelse påberopte seg «landssvikoppgjøret i Norge». Nå er naturligvis ikke Norge så viktig at landet akkurat er noen jødisk hjørnestein i forsvaret for lovkränkelsene, og den virkelige sannhet er da også at statsadvokaten påberopte seg Nürnbergdomstolens urett og forfølgelsene i det han kalte «siviliserte stater» etter 1945, deriblant også i Norge, av krigsforbrytere.

Det interessante er imidlertid at DAGBLADET her trekker «landssvikoppgjøret» i Norge inn i saken. For det første var, som alle vet, dette «landssvikoppgjøret» en straffeforfølgning mot egne landsmenn for påstått begått landsforræderi og ikke mot det normale mennesker forstår ved krigsforbrytere og for det annet, må en vel oppfatte DAGBLADETS forsøk på gjennom denne overskrift å ta de israelske elever i lovbrudd ved å praktisere lover med tilbakevirkende kraft til inntekt for det norske «landssvik-

Dødsfall

Sangeren, cand. jur. Henrik Dahl er avgått ved døden 78 år gammel. Henrik Dahl tilhørte den gamle tid med den intime, personlige form i motsetning til dagens fabrikkunderholdning, og han hadde da også før okkupasjonen en fast og sikker plass i hjertene. Som så mange andre falt også han som offer for den politiske forfølgelse etter okkupasjonen og avtjente sin straff for ikke å ha fulgt massen, på Ilebu, hvor han var utrettelig i å hjelpe og oppmuntre sine lidelsesfeller med sang og annen underholdning. Budskapet om hans død vil da også bli mottatt med vemod av hans mange, mange venner.

«oppgjøret» som den første erkjennelse fra det hold av at en i Norge faktisk dømte etter lover med tilbakevirkende kraft. Lar de tidligere iherdige benektelser av fakta seg ikke opprettholde lenger?

Og så står da DAGBLADET og den israelske statsadvokat med de tilbakevirkende lover i felles front og utfordrer den europeiske rettsfølelse. Kan-skje herrene i bladet, når israeleren tordner mot krigsforbrytere, imellom tenker så smått på noen av sine venner og lesere: sabotørene og lønns-morderne? I Jerusalem sitter også som observatør den ikke ukjente Jens Christian Hauge, noe som også kan gi grunn til ettertanke.

Og på den annen side står altså de som krever uhildede objektive, internasjonale undersøkelser av all den retts-svind og all krenkelse av anerkjent folkerett, som har pågått til denne dag, deriblant foruten FOLK OG LAND også den jødiske historiker dr. Handlin.

Så er vi altså alle tilhøpe kommet i godt selskap.

Averter i «Folk og Land»

NY MORAL

«Hodene skal rulle»

Jesus av Nazaret sa om seg vor Solberg med å sende 4000 selv: «Jeg er veien, sannheten studenter på tvangsarbeid og og livet».

Siden den tid har her i Europa sannheten vært den høyeste av alle moralske verdier. Man har kalt det kristen moral.

Etter bolsjevikrevolusjonen i Russland, ble det innført en ny moral, bolsjevikmoralen. Sannheten ble detronisert, og fikk plass langt nede på listen av moralske verdier. Øverst på listen, kom verdensrevolusjonen.

Alt som gavner verdensrevolusjonen er godt. Alt som hindrer verdensrevolusjonen er ondt. Derved fikk løgneren fremtredende plass som moralsk verdi, og kom i mange tilfeller til å rangere foran sannheten. Det hendte ofte, og hender nu at løgneren fremmer verdensrevolusjonen, mens sannheten hindrer den.

I våre dager hersker bolsjevik-moralen ikke bare i Russland, men også i Norge.

Man ser det på så meget. Vi har i dag en del «vitenskapsmenn» som har tatt doktorgraden på okkupasjons-tiden. Men det ser slik ut for dem som kjenner okkupasjons-tiden fra quislingsiden, at disse herrer ikke søker sannheten, men bare leter etter det som gavner «verdensdemokratiet».

Alt som gavner verdensdemokratiet er godt. Alt som skader verdensdemokratiet er ondt.

I disse dager feirer Universitetet jubileum og Aftenposten intervjuet i den anledning en av samfundets støtter, professor Didrik Arup Seip. Dette intervjuet ble berikket i Aftenposten lørdag aften 18. mars 1961 av G. H. Monrad-Krohn og Halvor Solberg. De rettet på en liten pasus i intervjuet, men den pasus som burde vært rettet, men som professorene bare gjentok, lyder slik:

«Det ble funnet en slags ordning det året, men bare etter at Quisling hadde vært rasende og truet de to dekanene Monrad-Krohn og Hal-

Dette uttrykket med «å la hodene rulle» stammer fra en Sørlands-lærer. Han påstod (for krigen) at Quisling hadde brukt det uttrykket i en valgtale han holdt.

Uttrykket ble brukt mot Quisling i valgkampen og gikk gjennom praktisk talt alle landets aviser. Det skadet Quisling meget.

Under okkupasjonen gikk denne læreren inn i SS og ble lærer på SS-skolen i Kongsvinger.

Han fortalte til meg og mange andre at det hele hadde vært en skrone.

Det er helt utenkelig at Quisling ville ha brukt dette uttrykket som hadde skadet ham så meget, en gang til i en så vanskelig situasjon, som den omtalte overfor dekanene Monrad-Krohn og Solberg. Jeg tror ikke at herrene kan bekrefte uttalelsen.

Noe som er rimelig er at det dreier seg om en «interessesbetonet erindringsfor-skyvning» fra professor Seips side.

Aftenpostens intervju med professor Seip er et typisk eksempel på den nye moral som holder sannheten for skadelig og det for godt som fremmer «verdensdemokratiet».

O. K.

«Min Kamp» på norsk

Det er sikkert mange som har interesse av å ha en slik boklig sjeldenhet som Adolf Hitlers «Mein Kampf» på norsk. Vi kan skaffe noen få eksemplarer av utgaven fra 1942. Den utkom i Oslo og er på 679 sider. Bøkene får vi fra en tysk forbindelse og det oppgis at de er innbundet i grått lerretsbind med gullpregning. Utgaven oppgis videre å være «tadellos». Prisen er dessverre så høy som kr. 70,— for de to bind.

FOLK OG LANDS
BOKTJENESTE
Postboks 3214, Oslo

EICHMANN-SAKEN:

Statsadvokaten viser til landssvikoppgjøret i Norge

Rommannen
fiernsvnet

«Lov med tilbakevirkende kraft ikke alltid ulovlig»

Dagbladet om Eichmann-saken.

Frankrikes sammenbrudd

Panikk

21. juni 1940. Det er livlig trafikk over «Pont de Bordeaux», bybroen som fører over Garonne. Den som kommer fra jernbanestasjonen må over den for å komme inn i selve byen. Plutselig blir det et oppløp, — på broen stanser en tysk soldat på motorsykkel, en ordonans. Han har kommet på villspor og spør de omkringstående hva byen egentlig heter for noe. Han får vite at det er Bordeaux. Pokker også, da er han kommet ordentlig på avveier! For han skulle absolutt ikke til Bordeaux — han haler frem kartet sitt og forstår at han må kjøre i akkurat motsatt retning. Atslå snur han sykkel og knaller i vei. Han vil så hurtig som mulig videre, ut av byen, som for ham bare betyr tapt tid.

Men i Bordeaux raser nyheten fra gate til gate: tyskerne kommer! Tyskerne er der allerede! På broen står det en motorisert avdeling! Jernbanestasjonen er allerede besatt! En hel panserdivisjon er i anmarsj!

Som med et slag er prefekturet svart av mennesker. Det er deputerte og senatorer som ville reise, men som stadig har fått utsatt reisen og nå trenger seg frem i høyeste opphisselse for at man skal skaffe dem avreisemuligheter. Det er understatssekretærer og tidligere ministre som skrikende trenger seg frem fordi deres hurtige avreise er enda viktigere enn de deputertes. Midt i det opprørte hav og i alt skriket står Alibert, som er betrodde denne forvaltningsoppgave, i største ro og forsikrer påny og påny: «Men, mine herrer, det må være en feiltagelse! Vær så snill å ta det med ro!»

De opphissede herrer tar det imidlertid ikke med ro. De ser at regjeringen intet gjør for dem — og så styrter de bort, tar de allerede pakke kuffetter i hånden, oppsøker selv nærmeste bil, lover høyeste pris og reiser vestover mot kysten, mot det redende skib som skal bringe dem til Afrika — mens den tyske ordonans allerede er mange kilometer fra Bordeaux.

Minister Mandels venninne, Beatrice Bretty, skuespillerinnen fra Byteatret i Paris, som ledsaget Mandel på flukten.

I et eller annet provisorisk kontor står baron Moritz von Rotschild. Han har på sin skynnsomme flukt fra Paris glemt passet sitt. Den amerikanske ambassade vil utstede et nytt til ham, slik at han sikkert kan komme inn i USA, men også til det trenger han offentlige franske dokumenter, et stemplet papir som beviser hans identitet. Det tar noen dager — tjenestemennene har hendene fulle — men nå da tyskerne etter hva det sies allerede er i Bordeaux, er det på høy tid, og baron Rotschild har selv styrtet av sted til kontoret for å sette fart på utstedelsen av dokumentet. «For himlens skyld gjør det hurtig», roper han. Og han skyver en tusenfrancseddel gjennom luken inn til tjenestemannen. Men da denne ser pengene, river han i stykker papirene han allerede skriver på, tar pengesedlen, åpner luken og kaster den i ansiktet på baron von Rotschild.

Veien ombord

Postdamperen «Massilia» (det latinske navnet på Marseille), et stort skib med tre skorstenen ligner i havnen i Le Vernon, som befinner seg ved munningen av Gironde ved Atlanterhavet. Klokken syv om kvelden kommer det en marineoffiser ledsaget av den tidligere marineminister Campinchi ombord og meddeler kapteinen at han må innrettet seg på å gi omkring 100 passasjerer plass på skibet, for deretter å sette kurs for Casablanca, den største havnebyen i fransk Marokko. En halv time senere nærmer en liten båt seg og legger til ved fallrepet. Den

har omkring 100 personer med. 23 nye automobiler, alle sammen tydeligvis kostbare vogner, av førsteklases kvalitet, og flere luksushunder. Mannskapet på «Massilia» er hurtig kalt sammen. Matroser og fyrbøtere lener seg til relingen og ser på hva som skjer. De peker på de gjester som vil bringe seg selv i sikkerhet ombord på deres skib og det er tydelig at mannskapet ikke er vennlig innstillet overfor de folk som nå kommer opp fallrepet den ene etter den annen.

Forrest går en dame. Det er den jødiske forfatterinne Alexandra Roubé-Janski, hvis romaner var meget lest i det gode selskap i Paris. Hun hadde stillet seg som oppgave å studere kjærligheten i alle dens faser og deretter å skildre den. Hun går spenstig, henger korfe, grå kappe vaier i vinden, en vinrød filt hatt vipper kjekt i pannen, som er full av svedperler. Under venstre arm bærer hun en liten hvit hund, hvis pels nylig har fått sin permanent bragt i orden hos frisøren. Matrosene hilser henne med høye rop. Hvis hun innbil da hadde hatt noen illusjoner med hensyn til legemlig skjønnhet, så mister hun dem i dette øyeblikk, for sjøfolkene skriker opp i ansiktet på henne hvor frastøtende de synes hun er. Så kommer tett etter hverandre, som om de ville understøtte hverandre i denne spissrotgang politikerne: Edouard Daladier, Georges Mandel og Jean Zay, fremdeles i sin sekondløytnantuniform. Et vilt hyl mottar dem. Matrosene skriker «Kjeltringer! Betalte kujoner! Fordømte desertører!»

Ingen av dem svarer. Stumme

Forts. side 7

OLAF HOLM:

«FOLK OG LAND»

I forbindelse med Hafskjold-saken har «Folk og Land» blant mange kloke ord også fått en skrape av hver manns velaktede «Farmand». Bladet tar fått på den evige hets mot NS-folk. «Det er fremdeles ufredet vilt, som jages med alle midler året rundt». Det er sterke og berettigede ord. De har hatt en påtagelig god virkning, og ført til en del ettertanke. På den annen side gir bladet oss flg. «dragelse»: «Nu er ikke «Folk og Land» særlig oppbyggelig lesning. Bladet er giftig fordømmende av alt og alle, tydelig skrevet av bitre mennesker, som er ute av stand til å forsones seg med sine egne dumheter og historiens harde dom. De eksellerer i ukvemsord og nærmest trygler om å få en injurieprosess på halsen». (Et kjøttbein til egne løver?).

Nu er «Farmand» det eneste organ i dette land, som har det moralske mot for egen regning — altså redaksjonelt — å slå i bordet, at nu får det være slutt med denne hetsen. Det er andre aviser, som nok har gitt plass for opplysende innlegg om det sanne forhold under okkupasjonen, eksempelvis fra direktør Lorentz Vogt, men noe vesentlig mer enn det er det ikke blitt til, annet enn skryt av det også.

«Farmand» var også alene om å sette tøvet med en «Norsk-Sovjettrusselsk forening» på plass.

Dette gir grunn til å gå litt tilbake og peke på, hva som er skjedd.

II

Allerede sommeren 1945 påviste professor Skeie, at der aldri i Norges historie har hersket så rettsløse tilstander som de rettsoppgjøret instituerte. Professoren fikk mange etterfølgere, som alle uttrykker seg i akademiske vendinger. Det hjalp så lite. Galskapen turet ufortrødent frem og presterte endog på et bestemt

tidspunkt, da grunnlaget for tidligere dommer sviktet, å fortsette den erkjente urett for å være rettferdig mot dem, som allerede var dømt på ulovlig grunnlag!!!

Så kom major Langeland med sine to bøker. Han slo inn på den taktikk å holde de skrytende «patrioters» egne handlinger under okkupasjonen opp til alminnelig beskuelse. Det er en fryktelig straff — om ikke akkurat i straffelovens betydning — for dem som har slett samvittighet. Meget verre enn tukthus. Det bryter enn sammen fullstendig.

Fremgangsmåten viste seg å vekke allmaktens reaksjon. Den skred faktisk til injuriersøksmål mot majoren på en del punkter etter vedtaushet å ha erkjent sannheten i de verste. Det gikk ikke bra. Askeladden lot seg ikke målbinde dennegangen heller, så meget mer som det viste seg at han hadde den av motparten evig påberopte «folkets naturlige rettsfølelse» i ryggen — endog i usedvanlig grad. Allmaktens slikket sine sår og trøstet seg med å beslaglegge sannheten i håp om, at man ikke skulle få høre den mer. Naivt, meget naivt, for ikke å si dumt.

Dette var altså den rette fremgangsmåte for å få rettsvikterne til å stille til slag. «Giftig»?

III.

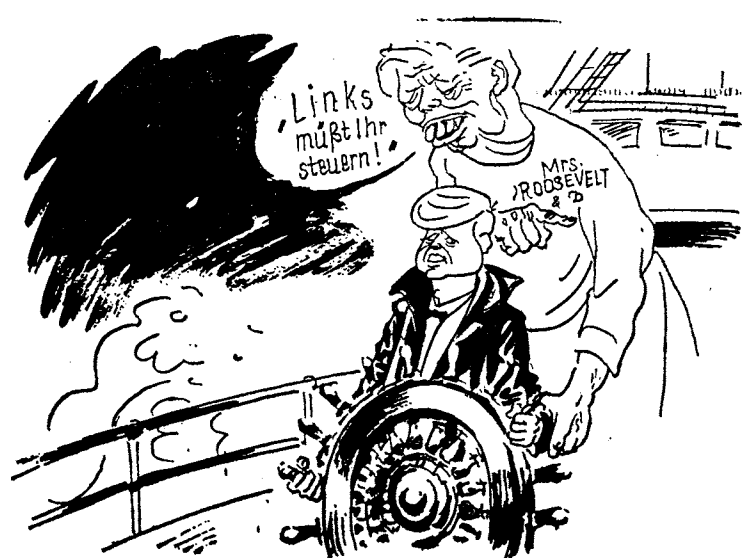
Nu vil også med tid og stunder det skje, at det går an å ta doktorgraden på en avhandling om «retts»oppgjøret som ikke er politisk betent, uten at doktoranden dermed forskjertser sin fremtid. Det er kanskje ikke så lenge til. Noen hver av dem, som tålte så inderlig vel, den urett som ikke rammet dem selv, har begynt å få betenkeligheter over følgene av eget rettsfravall.

Når Folk og Land trekker frem alle kjensgjerninger, så

Forts. side 6

Baron Moritz Rotschild på en kostymefest

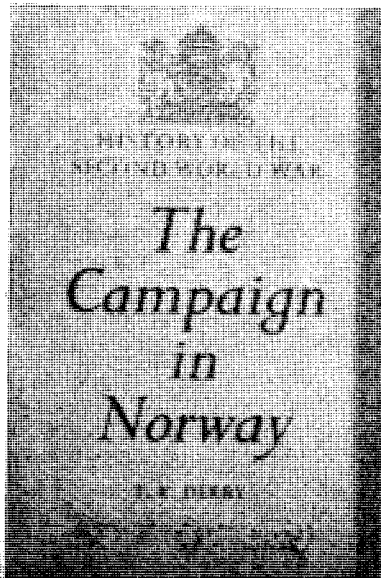
Maktene bak presidenten.

Den vonde dagen

En engelskmanns syn på 9. april 1940

T. K. Derry har skrevet en bok som forteller om hvordan engelskmennene trakk Norge inn i krigen 1940. Denne boken har vært til salgs på norsk i 8 år, men den har praktisk talt ikke vært omtalt i de store demokratiske avisene i landet.

Nu har vi nettopp passert 9. april for 21. gang siden hin skjebnesvangre dag. Det kunne derfor kanskje være på sin plass å la engelskmannen Derry tale påny i dette blads spalter.

Han begynner boken sin med å fortelle at engelskmennene holdt på å narre både Sverige og Norge inn i Krimkrigen. Side 16 skriver han: «I 1855 ble Sverige og Norge under den felles svenske konge nesten bragt til å slutte seg til oss mot Russland under Krimkrigen».

Så forteller han om hvordan engelskmennene narret Norge med i krigen 1940.

Den 3. september 1939 erklærte England Tyskland krig.

Og Derry skriver: «Innen en måned etter krigsutbruddet hadde Churchill som marineminister søkt å få regjeringen til å gi sitt samtykke til å minelegge leden (utenfor Norge) et eller annet sted nordenfor Bergen.

Årsaken til Churchills aksjon var at han gjennom krigskabinetet hadde fått rede på at Tyskland kunne rammes best og mest effektivt gjennom Norge.

Derry skriver: «— som svar på et spørsmål av 30. november (1939) fra krigskabinetet svarte departementet for økonomisk krigføring at det var av den oppfatning at Tyskland ikke ville kunne føre aktiv krig lenger enn tolv måneder hvis det ikke fikk malmen fra Sverige».

Og videre: «6. januar (1940) kulminerte utviklingen av begivenhetene i et forsøk ad diplomatisk vei på å sikre seg norsk og svensk samtykke til vårt forslag om å rykke inn i norsk territorialfarvann».

Men det var ikke bare engelskmennene som ønsket å

bringe Norge inn i krigen. Franskmenne var enda mere ivrig.

En lærer som var på et lærermøte i Frankrike sommeren 1939, fortalte da han kom hjem at franskmenne hadde snakket åpent om at det snart skulle bli krig. Og denne gang skulle ikke nordmennene slippe slik som i 1914—18. Denne gang skulle de pent få være med.

Derry skriver (side 24):

«Franskmenne ønsket å få opprettet et skandinavisk operasjonsteater — heller enn å miste sjansen til å holde krigens hovedbegivenheter borte fra den fransk-tyske front».

Vi skal merke oss at det var krigens hovedbegivenheter som franskmenne ville ha ført over til oss her oppe i Norge.

Engelskmennenes — og franskmenne — krigsmål og krigshensikter er ganske klare. De ville trekke Norge inn i krigen for å stoppe malmtilførselen til Tyskland, og for å gjøre Norge til hovedkrigsskueplass.

Og så begynner herrene å legge planer — allerede en måned etter Englands krigserklæring til Tyskland.

Derry skriver (side 24): «På sin vei — skulle hovedstyrken gå i land i Narvik og rykke frem langs jernbanen til Kiruna og Gällivare, de to sentrer i det nord-svenske malmfelt, og derfra til Østersjøhavnen Luleå. Man håpet å få noe som svarte til to allierte brigader på plass langs denne linjen innen slutten av april, da forholdene til sjøs normalt ville gjøre en tysk sjøekspedisjon over Østersjøen mulig.»

«En annen styrke på fem britiske territorialbataljoner skulle besette 3 havner i Sør-Norge for å skaffe oss baser

for det alminnelige forsvar av Den skandinavisk halvøy —». «Trondheim (med Namsos) skulle være de alliertes hovedbasis og Bergen en betydningsfull subsidier basis og endepunkt for vårt nordre minebelte, mens Stavanger sannsynligvis ikke ville bli holdt besatt lenger enn det

Forts. s. 7

Alexander Lange:

Betraktninger omkring Sønstebys sabotørbok

Likvideringsmordene

III.

Her er vi just ved det tema som alle våre utmerkede, personlig tapre, sikkert fedrelandskjærlige og idealistiske sabotørskribenter skyr som pesten: Sabotasjens forhold til regulær krigføring — til folkeretten og til vårt folks fremtid. Er det i vårt folks interesse å drive Sønstebyvirksomhet under en okkupasjon som alle frykter?

Enhver som ser fotografier av de norske britisk-dirigerte sabotører kan ikke være blind for at det her stort sett dreier seg om et godt menneskemateriale. Hvis den norske stat i tide før 9. april hadde skaffet slike folk en adekvat militær utdannelse, da hadde det ikke vært spøk for noen angriper å komme her! Vi vil i anledning hele sabotasjelitteraturen og filmingen slå fast som vår oppfatning, at det folk som ikke kan eller vil verge seg militært, det skal holde seg unna slikt livsfarlig fanteri som sabotasjen er for et lite folks eksistens, hvis okkupanten NB er resolutt og brutal nok, hva tyskerne ikke var! Det kan Max Manus, Sønsteby og alle de andre takke sin Gud og skaper for

Da jeg i sin tid dro til Trondheim for etter anmodning av Studentersamfunnet der å holde foredrag blant annet om rettsoppgjøret og dets konsekvenser — tenkte jeg det ikke kunne skade å spørre om råd hos en fremtredende jurist innen motstandsfronten under okkupasjonen, en idealistisk anlagt mann som okkupanten — så vidt jeg vet — ikke hadde tatt på med silkhansker. Han sa at jeg sikkert ville bli spurt om mitt syn på okkupantens bruk av makt på det okkuperte område. Jeg skulle da svare at den vesentligste bestemmelse er gitt i Landkrigsreglementet, artikkel 43. Her heter det at okkupanten skal så langt det beror på ham ta enhver forholdsregel for så vidt mulig å gjenopprette den offentlige orden og det offentlige liv. Imot denne folkerettslige barriere mot kaos og massakrer, synes jeg nedestående avslørende og for sabotørsynet karakteristiske kjernesetninger av sabotøren Knut Haukelid (nu oberst-

løytnant) faller til jorden. I «Det demrer en dag», side 37—38, skriver han:

«Tyskerne har flere ganger betegnet den skole De forente nasjoners hemmelige sabotasjetropper gjennomgikk, som en gangsterskole, og hvis en ser på de rent praktiske fag, så hadde de utvilsomt rett Det finnes ingen annen lov for krigen enn den at en må seire

Etter tysk militær målestokk var vel vår metode ikke verdig en soldat Den underlegne har ikke råd til å føre krigen som den store ønsker det, og alle de hundrevis av tricks som vi lærte under de store, forberedende kurser i kompani Linge, skulle komme oss meget vel til gode».

Boken unngår omhyggelig likvideringsmordene

Vi skal nevne et par av

dem. Den 21. september 1944 ble o.r.sakfører trafikksjef Knut Knutson Fiane skutt utenfor Majorstuveien 18, Oslo. Han ble også ranet, men motivet var selvsagt politisk. Hjemmefronten spredte straks ut at han var angiver. Enken Alvide Knutson Fiane og undertegnede undersøkte så godt vi kunne hele saken og forlangte saken offentlig rettslig undersøkt. En del av materialet ble offentliggjort i Folk og Land. Riksadvokaten avsto offentlig rettslig undersøkelse av mordet i skrivelse av 12. mai 1953. Men riksadvokat Aulies brev inneholder en vesentlig bemerkning som slår ben under Hjemmefrontens angivelige motiv, at Fiane skulle være «angiver». Riksadvokaten skriver:

«Imidlertid vil jeg under henvisning til fru Fianes henvendelse finne grunn til å uttale at det ikke i påtalemyndighetens arkiver finnes opplysninger som viser at Knut Knutson Fiane har gjort seg skyldig i noe angiveri til fienden eller til N.S.-myndighetene».

Mordet på Elsa Kristoffersen

Sønsteby side 133: «Jeg hadde i denne tiden (omkring jul 1943) kontakt med flere av Norisens folk, blant annet Tor Stenersen og Martin Olsen. Dessverre var ikke alt gått etter oppskriften. Like før jul — jeg tror det var i begynnel-

Forts. side 7

Rapport for oppdragsgiverne på Jernbanetorget i maidagene 1945. Fra venstre: Birger Rasmussen, Henrik Hop, J. S. Wilson, Sir George Polloch, Sønsteby og Keith Cochrane. Illustrasj. fra boken.

«Folk og Land»

(Forts. fra s. 4)

er det blant annet også for å gi slike doktorander en lett tilgjengelig veiviser i rettsjungelen. At de kjennsgjerninger, som da kommer frem ikke er oppbyggelig lesning, kan vi godt forstå. Vi finner dem uhyggelige.

IV.

«Giftig fordømmelse av alt og alle». Det er forsåvidt riktig, da motgift også er gift, men at sannheten virker giftig er da ikke vår skyld. Vi skjeller heller ikke på alt og alle, men tar igjen med hetserne og dem er det, som av «Farmand» påpekt, nok av. Vi har ikke større grunn til å bruke silkehansker vi enn motparten, og vi er heller ikke tilhengere av den defensive taktikk — en opplysning som muligens er overflødig. På den annen side er det ikke vi, som har begynt denne kalde borgerkrig. Vi har også vært nok så diskret m.h.t. å nevne navn — hitil ihvertfall.

Vi «eksellerer i ukvemsord». Det er nu temmelig sterkt sagt og kunne etter vår oppfatning gjerne hatt en annen adresse. «Folk og Land» beveger seg i en gate på den ene side begrenset av Alexander Kiellands: «Man skal ikke bruke de yderste ord» og Søren Kierkegaards: «Den som er forsiktig får ikke sagt noget». En og annen innsender føler seg kanskje mest tiltrukket av Kierkegaard. I så fall kan man jo gjøre opp med ham, den som tør. Ellers forekommer nok ukvemsord i de beste familier.

Jfr. en avdød kjent politikers betegnelse av overlege Scharffenberg, som en «landeploge», fordi overlegen har fulgt sine ord: «Det norske folk skal få vite sannheten», og derfor bl. a. tok fatt på den systematiske historieforfalskning, som vi er belemret med. Dens hensikt er jo å redde patriotrømlingene fra «historiens harde dom», som de frykter.

Historiens dom felles ikke av samtiden. Det er tidligst påfølgende generasjon, som avsier den.

Forøvrig gir enkelte skribenter og foredragsholdere etterhånden en mer objektiv fremstilling av begivenhetene, selv om der ennå forekommer adskillig ønsketenkning.

Derimot får en mann sitt ettermæle, straks han er død. Ingen unngår det, og udødelig er det. Der gjøres ingen standsforskjell, denne dom rammer helt til topps, helt til topps, og storkors m. v. er uten enhver betydning. Det har vist seg at enkelte av rettsoppgjørets koryfeer har skrevet folkedommen selv. Alle forsøk på å forbedre den har kun gjort ondt verre.

VI.

Vi «muller» over egne dumheter».

For det første er våre «dumheter» (folke)-rettslig sett de samme som Adenauer har begått under okkupasjonen av Vest-Tyskland. Men det vet man ut fra århundrers smertelige erfaring at krig er politikk og ikke noe opplegg til en speiderguttjamboree, eller for å bruke «Kretsen»s egne ord, et «barne-korstog», som pyntes med navnet «motstands»-bevegelse.

For det annet «muller» vi ikke. Det må være gått «Farmand» forbi, at der forlengst her i bladet er fremsatt det forslag til å få slutt på den kalde borgerkrig i landet, at vi slår en strek over dommer og konsentrasjonsleirer og lar det være glemt, uten erstatning for de siste, mens på den annen side de penger, som feige domstoler har tildømt staten og Erstatningsdirektoratet har presset ut av folk med trusler, skal betales tilbake til sine rette eiere. (Det forlyder fra politisk hold, at dette siste byr på den største vanskelighet i denne «retts»-staten).

Vi driver med en gjenreisning av rettsstaten og der er vi kommet langt, meget langt. Nu står man med ryggen mot veggen, dvs. den påstand, at begivenhetene på Elverum instituerte «konstitusjonell (!) nødrett. Det er rett og slett juridisk nonsens. Hvis ikke de lærde forstår det, så forstår i hvertfall Ola Normann det, ettersom han får summet seg. Han kan være noe sen i avtrekket, men hans rettsfølelse er pålitelig. Vi er selvfølgelig ikke bitre over dette resultat. Vi tillater oss en liten latter iblant, thi rett besett er hele «rettsoppjøret» temmelig komisk for en rettsstat. Hadde det ikke medført så megen ulykke, så var det hele til å le av, for som jurisprudentens betraktet er latterlig.

VII.

«Trygler om en injuriereprosess»: Vi gjør oss ingen illusjoner, selv om det nok kunne rense godt opp og bringe adskillig ettertanke. Men «rette vedkommende» vet like godt som vi, at det som skrives her, er den nakne sannhet og den gjør seg neppe noen illusjoner om at bevisene mangler, rent bortsett fra at man ikke godt kan mistenke påtalemyndigheten for å gå til en injuriereprosess — mot bedre vitende — i det håp, at kanskje bevisene glipper.

VIII.

Rettsoppjøret er et i dølgsmaal planlagt og organisert justismylderer ifølge au-

tentiske opplysninger i samarbeide med Moskva. Dets tilblivelse vil ingen ta ansvaret for — naturlig nok — uaktet det påstås å være i overensstemmelse med folkets naturlige rettsfølelse. Jfr. professor Keilhaus bestrebelser for å komme unnav mistanken. Ganske pussige foreteelser, får en si. Ikke sant?

Det er den alminnelige uvitenhet om kjennsgjerningene, som hittil har hindret en revisjon av rettsoppjøret. Og denne uvitenhet, den skinnbarlige ubekjennskap med sannheten, har man satt meget inn på å bevare. Pressens taushet f. eks. Hva i himlens navn er det de andre er redde for? Hvorfor står «Farmand» alene, praktisk talt? For en tid siden hendte det at det våkne studentersamfunn ved NTH i Trondheim tillyste et møte hvor man måtte regne med at der ville komme adskillige skjulte sannheter for dagen. Sannelig ble der ikke mobilisert mannskap fra Oslo, ikke for å høre sannheten, men for å hindre at den kom frem. Da det ikke lykkedes, forlot reservistene salen med halen mellom benene. Dette skjedde i Norge, kjære leser, i kulturlandet Norge med de mange tapre patrioter.

Der fantes i sin tid noe, som av sine tilhengere ble kalt «isfront». Front lyder jo så storartet. Den gjorde ikke inntrykk av å være helt nøktern — for å bruke et pent uttrykk. Det var et rent bymesig fenomen, sammensatt av dem, som trengte mest å demonstere sin påståtte patriotisme og tapperhet — etter at slaget var over.

Isfronten ble etterhånden sprø og fikk en avløser i noe, som kalles «å holde en linje», hvilket gir seg utslag i å legge alminnelig folkeskikk til side — forsåvidt da vedkommende måtte være i besittelse av det. De er gjengangere fra selvforherligelsens og den innbilte martyrdoms gylne tid.

Når isfront og linjefront er innskrenket til byene, så har det en bestemt årsak. Trefter man en slik mer og mindre anonym linjemann og etterpå slår opp i listen over medlemmene av «Deutsche Handelskammer in Norwegen», så finner man som regel hans navn der. Det er ganske naturlig at en «patriot» av dette slaget føler trang til på en eller annen måte å demonstere — kanskje mest for seg selv — sin egen fortrefelighet. Han er jo gått av med sin del av Tyskerkontoen på 13 milliarder og dertil kommer, at han i henhold til den høyere jus er landsforreder av det ekte, gammeldagse, gode slaget, som ikke er konstgjort. Dette handelskammer kunne ikke godt få medlemmer fra landdistrikterne, da bonden ikke driver handel eller fabrikkasjon, som

Englands forbryterske -

Forts. fra s. 2

Luftministeriet sluttet opp om Lindemanns redegjørelse. Mindretallssynet ble ikke engang diskutert, men blankt avvist. Atmosfæren var mere hysterisk enn vanlig i engelsk offentlig liv, den hadde den svake, men akkurat merkbare lukt av heksejakt. Tizard ble faktisk kalt for defaist. Strategisk bombing ble satt i verk med all den kraft landet kunne prestere.

Sluttsultatet er velkjent. Tizard hadde hevdet at Lindemann hadde kalkulert fem ganger for høyt. Blackett hadde satt det til seks ganger for høyt. Inspeksjonen av bombing etter krigen avsløret at anslaget var ti ganger for høyt.

kunne trenge fiendtlig assistanse til sin omsetning. At fabrikker som Norsk Hydro og Borregaard og flylemfabrikkene ligger på landet endrer ikke forholdet. De har sin direksjon i by. Flylemmer ja! Hm!

Dette er forklaringen på, at der ikke forekommer eller er forekommet noen hets utover landet. Agitasjonen fikk heller ikke tak på bøndene, som ut fra sitt rettsinstinkt ønsket fred og forsoning og forstod, at det under okkupasjonen kunne være nyttig å ha både Berlins og Londons øre. Et lite forsøk på å slå politisk mynt på hets ute på landet ble meget kostbart.

XI.

Så har vi en såkalt silkefront. Meget betegnende navn. Det er de feiges forum, de som erkjenner sannheten overfor seg selv, men for silkerhets skyld må ha to utganger fra sin samvittighets-hule.

XII.

«Folk og Land» skrives for tenkende og selvstendige mennesker som søker å leve sitt liv etter en etisk norm uten hensyn til hva naboen sier eller hva som lønner seg — uansett i hvilken leir de hører hjemme. De frø vi sår spirer tilfredsstillelse.

Vi opplever nok i blant at noe faller på stengrunn. For en tid siden tillot vi oss å sende noen gratisseksemplarer til skolene. De ble vel mottatt, riktignok delvis demonstrativt, via papirkurven, men etterpå i stillhet fisket opp igjen for deretter å gå på rundgang. Et par steder gerådet man dog udi raseri og drog i flokk og følge — meget betegnende — til klagemuren i Akersgaten med sterk understreken av enstemmig avsky for noe de ikke hadde lest. Enstemmig påstand tillegges nok i enkelte kretser betydning som argument og bevis av særlig relevans.

Sluttsultatet ble nye abonnenter av den oppvoksende generasjon.

Olaf Holm.

Og da den menneskevennlige Tizard, som var den engelske motstander av fosforbombingen av tyske kvinner og barn, fortrinnsvis av arbeiderklassen, fikk høre dette resultat, som bekreftet hans egne kalkulasjoner, bemerket han ifølge Snow:

«Ingen tror nå at det kunne ha vært mulig å slå Tyskland bare med bombing. Den faktiske innsats av mennesker (manpower) og resurser som ble brukt på å bombe Tyskland var større enn verdien i «manpower» av den ødeleggelse som ble forårsaket».

Det kan ha sin interesse å nevne at da Churchill ble vipet av pinnen i 1945, mistet også Lord Cherwell sin rådgivende posisjon og han vendte tilbake til Oxford. Labour-regjeringen satte straks Tizard i hans sted som «chairman of the Advisory Council on Scientific Policy» og også av «the Defence Research Policy Committee», det vil si som regjeringens vitenskapelige rådgiver. I 1951 vendte imidlertid Churchill tilbake og med ham påny Lindemann. Sistnevnte døde i 1957, mens Tizard falt fra to år senere.

I forbindelse med disse høyst interessante — la oss kalle det — avsløringer i «The Sunday Times», vil jeg også nevne at feltmarskalk Montgomery i sine memoarer forteller at han forut for D-dagen oppmuntret sine offiserer og soldater sålunde (side 248 i den engelske Fontana-utgaven):

«Tyskland kjemper nå på tre fronter: i Russland, i Italia og på Balkan. Snart vil det ha en fjerde front — i Vest-Europa. Det kan ikke klare dette med hell.

Det har et stort antall divisjoner, men de er alle svake og under vanlig styrke. Alt er i butikkvindu. Det er intet i «spiskammeret».

Dets byer og industrien blir ødelagt ved bombing. Dette vil fortsette i stadig økende målestokk hele dette år. Neste vinter vil det være lite tilbake av dets mere betydelige byer».

Innbefattet flyktningebyen Dresden som ydet et verdifullt bidrag til opprettholdelse av Lindemanns og Churchills og Montgomerys optimistiske beregninger.

Og imens foregår da prosessen i Israel mot Eichmann, som er tiltalt for en annen krigsforbrytelse Krigsforbryterne i den engelske regjering fra dengang er det ingen som rører. De lever høyt dekorerte og æret av en beundrende menneskehet.

Siegfried.

HUSK BLADPENGENE!

Sønstebys sabotørbok - -

Den vonde dagen -

(Forts. fra side 5).
sen av desember - var de blitt overrasket av Gestapo i leiligheten. Martin Olsen kom seg såvidt unna, men Tor Stenersen ble tatt såret.

Sønsteby fikk smuglet inn en giftpille til Stenersen, men denne ble skutt under fluktforsøk.

Melding i dagspressen 1943: «Den 8. desember 1945 ble liket av en kvinne i 30 årsalderen, frk. N.N., funnet på isen under en bro som går over fjorden et sted mellom Lysaker og Sandvika. Liket hadde et skuddsår i tinningen.

Gjerningsmannens rapport ble funnet i en leilighet i Drammenveien 117 B, Oslo. Det var tre om «krigshandlingen», og to hadde vært i England for utdannelse med henblikk på spesielle oppdrag. Høsten 1943 ble de sendt tilbake til Norge med fly. De hadde fått oppgitt kontakter til Milorgs Sentralledelse i Oslo, og forøvrig lød ordren: Ta imot beskjed fra Sentralledelsen om de personer som skal likvideres. Sett likvidasjonene i gang etter tur slik det passer best. Stikkordet skulle de motta gjennom BBC's særmeldinger kl. 18,30. Meldingen lød omtrent slik: De som seirer mot dem som svikter.

Etter at de hadde fått oppgitt navnene på dem som skulle drepes, blant andre Elsa Kristoffersen, og etter at de hadde inspisert hennes bopel, kom særmeldingen fra London 6. desember kl. 18,30. Av plasshensyn skal vi bare meddele de viktigste detaljer. Hun ble slått ned i entredøren og ført til Drammensveien 117 B. For å hindre at politiet tok opp ettersøknings ringte de straks til hennes mor at datteren ville øyeblikkelig bli drept, hvis politiet ble varslet. De forhørte henne hele natten og fant at hun ikke var skyldig i angiveri. Om morgenen tilkalte de en kontaktmann til SL og forela sin mening for ham og viste ham «forhørsprotokollen». Kontaktmannen svarte at alt dette var uten betydning, frk. E. K. var nå engang dømt til døden, og de hadde bare å utføre jobben. Hun ble så skutt på Nesøbruoen og liket kastet over rekkverket.

Slutten av rapporten lød: «Selv om det har vist seg at frk. N.N ikke var noe viktig objekt, så var aksjonen allikevel av stor verdi som trening». En av gjerningsmennene, M. O. ble grepet av samvittighetsnag og gikk til den innesperrede og dødsdømte Fehmer etter kapitulasjonen for å forklare seg. Det var et pent trekk. Det bør ikke kreves straff over gjerningsmennene. Onde gjerninger bærer sin fryktelige straff i seg selv hos mentalt friske. Scharffenberg og professor Arne Bergsgaard har forgjeves forlangt rettslige undersøkelser.

Et særlig rått trekk i nutidens Norge er at Staten ikke

har søkt på en eller annen måte å lindre hvor det var mulig.

Kravet er at dette blir gjort nu!

Britenes hensikt med sabotasjen

Britenes hensikt med sabotasjen ble greit forklart av sabotøren og brannstifteren i Aulaen, Svein Wilhelm Bruun i saken mot professor Adolf Hoel: Det gjaldt for britene å få hatet til å flamme opp mot okkupasjonsmakten. Ved sabotasje vil tyskerne gripe til mottrekk — innesperring, deportering, skytning. Slik ble hensikten oppnådd. Hatet mot tyskerne våknet.

Kvaler i Milorg

At det har forekommet kvaler i Milorg og blant SOE's norske agenter antyder Kjellstadli på side 79:

«Sabotasje i utide kunne bety repressalier også mot sivilbefolkningen. Likvidasjon av en farlig angiver kunne medføre skytning av norske gisler. Dertid kom nagende samvittighetsprospørsmål for noen av Milorgs ledere: hadde de, som tross alt var privatpersoner uten mandat fra det norske folk eller dettes lovlige styremakter rett til å opptre, så å si på vegne av det norske folk? Hadde de rett til å opptre i det hele tatt? Var en militær motstand mot en okkupant folkerettslig forsvarlig? Var det sant som tyskerne og Nasjonal Samling sa at det i og med kapitulasjonen 10. juni var inntrådt en tilstand av debellatio? Var det forenlig med norsk offisersære å oppfordre til militær motstand og å gripe til våpen mot okkupanten etter på forhånd å ha undertegnet en æresord-erklæring til tyskerne om aldri mer å gripe til våpen mot dem i den pågående krig».

Slik K. stiller disse fundamentale spørsmål besvarer de seg selv.

Konklusjon

Vi er enig med Jens Bjørneboe at det har liten interesse å straffe småfolk. Den norske stat må nu koste på seg en betryggende offentlig rettslig undersøkelse av f.eks. ovennevnte tilfeller av ren kriminalitet med politisk og «krigsmessig» forklædning. Ungdommen kan ikke forstå at man belønner og dekorerer folk for just de samme handlinger — med motsatt politisk fortegn — som man straffer og skyter andre for.

Så blir da spørsmålet: er myndighetenes passivitet, ja motstand her utslag av fundamental rettsforvirring, eller er det utslag av en opportunistisk og bevisst rettsfornektelse?

En aktet overbetjent (ikke NS) på Trondheim politikkammer sa til undertegnede etter å ha undersøkt en av SOE's sabotasjehandlinger av den Sønstebyske type:

(Forts. fra side 5)

var nødvendig for å få ødelagt flyplassen ved Sola — ».

«Men planen omfattet også meget større, både franske og britiske styrker, som skulle transporteres over Trondheim for et mulig felttog i Sør-Sverige. Britene var villige til sist, å sette inn 100 000 mann, franskmennene kanskje 50 000. 40 jagere ville trenge for næreskortering — — — Flyvåpenet ville bli engasjert med i alt seks og en halv skvadron, iberegnet tre jager-skvadroner, fire tunge bombeskvadroner med baser i hjemlandet skulle også brukes. Dette er for denne periode av krigen store tall, men ikke overdrevne tall hvis sjefsenemden hadde rett når den betegnet planen som vår «første og beste sjanse til å rive initiativet til seg og — forkorte krigen».

Denne planen ble lagt til side etter freden med Finland, men ble tatt frem igjen etter påtrykk fra Frankrike. Dette siste skal vi merke oss.

Derry skriver: «Med et regjeringsskifte i Frankrike som bragte Reynaud til makten 21. mars som forkjemper for en mer pågående politikk, fornyet kravet på handling».

Det ble da besluttet å koble den nevnte planen sammen med en innledningsplan under navnet «Wilfred».

Og så var det tidspunktet for angrepet. Derry skriver: «~~britene hadde opprinnelig~~ håpet å komme inn i Norge så tidlig at de ville ha kunnet forsvare Luleå i annen halvdel av april, når isen gikk opp i Den botniske bukt — ».

«Den britiske plan som ble godtatt av det øverste krigsråd 28. mars, skulle settes i verk ved «mineutlegging 5. april — ».

«Det franske forsvarsråd bakket imidlertid, som følge av Daladiérs innflytelse, ut, og dette førte til en tre dagers utsettelse av Norgesplanen på grunn av fruktesløse forhandlinger».

Engelskmennene kom altså til Norge 3 dager for sent. De skulle ha vært her den 5. april 1940, men kom den 8.

Disse tre dagene avgjorde Norges skjebne.

Som vi alle vet, så kom tyskerne her den 9. april.

Om tyskenes motiver skriver Derry: «Alt i alt synes det som om Hitler selv fra først av betraktet okkupasjonen av Norge som en preventiv forholdsregel og at — den virkelige avgjørelse om å utføre den er et resultat av «Altmark-affæren 16. februar», som viste at under visse omstendigheter vel britene ikke tilbake for å krenke norsk nøytralitet».

Om tidspunktet skriver Derry:

— — — «Det var først 2.

«Her sitter vi et nakent folk, og slike sabotasjehandlinger gjør oss enda naknere».

Alexander Lange.

april at Hitler under henvisning til måneløse netter — det var nymåne 7. april — endelig bestemte seg for 9. april».

La oss stoppe litt opp og tenke over dette.

Ett hundre og femti tusen mann hadde de allierte tenkt å føre inn i Norge, og lage Norge om til hovedkrigsskueplass. Hovedkvarteret skulle være midt på Norge i Trondheim. Den gang var Tyskland forbundet med Russland. Norges skjebne måtte ha blitt Polens skjebne. Russerne nordenfra til Trondheim Tyskerne sønnenfra til Trondheim. «Refleksjonene gjør seg selv».

Men vi vet jo alle at historien om 9. april 1940 har her hjemme fått en ganske annen fremstilling.

Her er aktors tiltale mot Quisling lagt til grunn. Og der heter det: «I tiden før 9. april drøftet tiltalte med tyske myndigheter spørsmålet om en tysk okkupasjon av Norge og Norges innlemmelse i en storgermansk statsdannelse under Tysklands ledelse».

Bak kulissene -

(Forts. fra s. 4)

går de den pinefulle vei. Skyene driver lavt, det synes å true med storm.

Nå kommer i vilt kaos hustruene, elskerinne, hundene og barna til de flyktende politikere og mengden av deputerte og senatorer. De er alle nervøse. Mandels elskede, skuespillerinnen Betty mister kufferten da hun kommer ombord, den springer opp og innholdet drysser ut over dekkspalkene. Øverst ligger et fotografi av Mandel. Matrosene, som hjelper henne med å samle sammen sakene igjen leser høyt opp for alle det som står på fotografiet: «Til min tilbedte Beatrice fra din Georges». Latter.

Da passasjerene er ombord skal bagasjen bringes etter — men mannskapet vegrer seg for å gjøre det. «Ikke en håndrekning til denne bande!» roper de til kapteinen — og flyktningene må hjelpe seg selv. De unge folk blant dem, deriblant Daladiérs to sønner, danner kjede nedover fallrepet og rekker kuffeter og pakker fra hånd til hånd. Men slik kan en naturligvis ikke få de nye, vakre biler ombord — og likeoverfor alle passasjerenes besværinger trekker kapteinen bare på skuldrene: «Når mannskapet ikke vil, kan vognene ikke komme ombord!»

Passasjerene avfinner seg til slutt med det. De oppsøker sine kahytter. Men én av damene vender om — den samme Madame Alexandra Roubé-Janski som hadde det så travelt med å komme først ombord. «Jeg blir hos bilen min, jeg blir hos bilen min!» skriker hun og iler i største hast med hunden under armen ned i ferjen igjen. Matrosenes tilrop lyder etter henne.

(Neste gang: Streik på skibet)

Aktor påstår her at tyskerne kom hit for å innlemme Norge i Tyskland, mens Derry sier at tyskerne kom hit for å stoppe engelskmennenes krigsplaner.

En må da i all anstendighets navn si at dette er to vidt forskjellige ting.

Hvem har da rett, aktor i Quislingsaken eller Derry?

Det burde ikke være minste tvil. Vi vet alle hvordan stemningen var her i 1945.

Om T. K. Derrys bok heter det: «Dette er den offisielle beretning om det britiske felttoget i Norge 1940. Den er skrevet av den engelske historiker dr. phil. T. K. Derry som er spesielt fortrolig med norske forhold».

Dessuten stemmer Derry's beretninger med dokumenter som var oppe i Nürnberg, og med Reynauds erindringer, med Quislings uttalelser, og en mengde andre dokumenter.

Med aktors påstand stemmer ingen ting.

Hitler ville slett ikke ordne forholdet til Norge før på en fredskonferanse med England — en konferanse som han håpet på helt til sin død.

Hitler hadde slett ikke tenkt å innlemme Norge i Tyskland. Det ville ha umuliggjort en fred med England for alltid.

Aktors påstand har derfor intet med virkeligheten å gjøre. Men allikevel er det aktors 9. april versjon som er det offisielle syn i Norge den dag i dag.

Mens sannheten er at England og Frankrike kom til Norge 8. april 1940 for å angripe Tyskland nordfra, så lærer barna i Norge at Tyskland kom til Norge 9. april for å innlemme Norge i et Stortysk rike.

Det er ikke lenge siden jeg hørte den gamle leksen, om tysk overfall på et «fredselskende folk», og Quislings forrederi i en tale i skolekringkastingen av en «skoleautoritet».

Hvis nordmennene virkelig hadde forstått at den logiske konsekvens av at Quislings politikk ikke førte frem, er at Norge og kanskje England innen forholdsvis kort tid vil bli innlemmet i Sovjet-samveldet, så ville vel pipen fått en annen lyd.

Med Quisling er det som med den navigasjonskyndige passasjer som står ved siden av kapteinen og ser at han styrer skibet på et farlig undervannsskjær. Da kapteinen i sin uforstand også forlater roret, tar han styret for en stund, men blir kastet til side og drept.

Selvfolgelig går skuta på grunn, og den modige får rett. Men lite gavner det vel ham, og lite gavner det vel passasjerene.

O. K.

Det tapte paradis — —

(Forts. fra s. 1)

tiltalte England, anklaget for alle sine sadistiske og umenneskelige, kriminelle gjerninger og forbryterske adferd mot menneskeheten, slik som Shaw så mesterlig har tegnet et uforglemmelig bilde med stor kunst. Og den fellende dom for denne høyeste dømmende instans, historiens domstol, hvorfra der ikke kan ankes eller appelleres, er falt til skrek og redsel for alle verdens tåper og orangutaner. Så sent som i skrivende stund formulerer utenriksminister Lange i stortinget dommen slik: «Kolonisystemets role er nå utspilt». Dermed er i grunnen alt vesentlig sagt.

Det er i sannhet en bitter pille å sluke å måtte erkjenne at vi er i samme båt og på vår kropp må ta del i alle hugene inn mot Europas hjerte, som er blitt den hvite manns lodd siden 1945 og «frigjørningen» av alle ondskaps demoner under himmelrummet. Også utenriksminister Lange omtaler i Stortinget den onde sirkel, «circulus-virtuosus» i forbindelse med Kongo-problemet, som følgeriktig er konklusjonen av dumhetens og forbrytelsens samspill på verdensmarkedet. Nå ser selv halvtåpene skriften på veggen, de som danset cancan i siste halvdel av førtitallet og gasset seg som de strikkende koner i Versailles i 1793 eller ved galgene i Tower. Og skriften på veggen lyder i all enkelhet slik: Du er veiet og funnet for lett.

Nemesis med stor forbokstav har rammet Europa og eo ipso den store slavedriver England, med strengeste konsekvens og det hele har skjedd med eksplosiv aksellererende hast — skjønt vi ser den lange linje i tragedien, — så halvtåpene utstyrt med titler og strålende uniformer og utstaffert som de statsmenn de minst av alt har lov til å kalle seg, står der uten mål og mæle og ikke har annet å skulle ha sagt enn å konstatere fullstendig bankerott. De kaster kortene og spytter som de falskspillere de har vært, som det står å lese i Oslopressen i dag: Ny giv! Slik uttrykker Lange det på vegne av konglomeratet FN. Vi synes det hadde vært bedre om de såkalte «statsmenn» hadde slutet med sitt pokerspill og hadde strøket Macchiavellis: normer for statsmannskunst av sin katekismus. Il Principe: Da det menneskelige samfund oppstod, rev rovdyrene i menneskeham til seg den rå og brutale makt. Det er makten som er det avgjørende, om den er aldri så godt kamuflert. Av dette følger at tilværelsens grunnlov hviler helt på denne maxim: Retten har sin grunn i makt og styrke. —

Retten er med andre ord bare en gammel klisje som Nygaardsvolds håndlanger sa i London i 1944. Det var vel

100 000 og vel så det med kvinner og barn som fikk føle dette da «rettens» håndhevere kom hjem fra eksil, hjem til Norge for å dømme levende og døde. Der kom Gulosten, der kom filmfotograf Jonson, der kom de alle som Paul Hartmann har folkelivsskildret i «Bak fronten» med landssvikanordningens far, professor Keilhau i spissen. Nå vil de helst med Berggrav gjemme sannheten om hva de sammen med hele kostebinderiet, Churchill, Roosevelt, Baruch, Alger Hiss, Chambers og Willy Brandt har fått satt i stand og utbryter tilsynelatende forbauset å la pastor Sang i Bjørnsons «Over Ævne»: Men dette var da ikke meningen!

Jo såmen har en masse gangstere hatt den mening å kaste verden ut i kaos og pandemonium. Det har vi nok av naglefaste beviser for som det her ikke er plass til å komme nærmere inn på. Men det er fristende å nevne Baldevins ord i 1930-årene: Jeg gjør alle anstrengelser for ikke å styrte Europa ut i forbryterske eventyr, men England er ikke mere herre over sin historie. Makter som ikke er under vår kontroll lar her og i andre land, særinteressene spille avgjørende rolle.

Vi vet hvilke disse makter er! Det skal ikke kunne skyldes på det Tyskland som ville hve gullstandarden og få Knoxgangsterne overbord. Det har vi Halifax og Neville Chamberlains ord for fra 1938 da han ordrett — og en britisk premierministers ord i det forhenverende koloniveldes land må vel ha noen vekt selv blant engelsksyke nordmenn — sa etter møtet i Berchtesgaden: Hitler var en mann en kunne stole på når han en gang hadde gitt sitt ord.

Det er sagt om Adolf Hitler at England aldri har hatt en større beundrer og lidenskapeligere elsker. Midt mellom bomber og granater sendte han sogar egypteren Hess på vågsom fly-ferd til hertugen av Hamilton i et siste forsøk på å redde sitt kjære England. På kort sikt liker jeg denne anglomani hos Hitler heller lite, men på langt sikt og i global målestokk.

Det er vemodig i dag å rekapitulere hva denne engelskvennlige østerriker og Tysklands kansler av pave Pius og det tyske katolske centrumspartis nåde sa i Riksdagen i Berlin 26. april 1942.

I 1914 begynte det britiske verdensrikes nedgang. Verdensrikets indre styrke ble svekket ved kampen 1914—1918.

Ennå en slik krig for å opprettholde den nødvendige europeiske likevekt og England må uvegerlig — miste den nødvendige nasjonale tyngde. — Derfor vil den nye krig fra 1939 ende med en katastrofe for det britiske imperi-

IKKE KONGO DENNEGANG!

Under et negerbilde i Osloavisene finner vi følgende tekst: «De nye frie stater i Afrika har måttet overta mange problemer etter koloniherrerne. Et av de verste er analfabetismen — og ekstraordinære tiltak er satt igang for å lære arbeiderne og bøndene å lese og skrive. Dette bildet er hentet fra en kveldsskole i Bamako i Mali-republikken, der 92 % av folket hverken kan lese eller skrive». Det er naturligvis trist at de hvite ikke har lært negrene det europeerne har klart å lære uten hjelp: å lese og skrive, men ni dette tilfelle kan en da iallfall ikke skyld på Kongo. Det må vel nærmest være de som så høylydt kritiserer den belgiske administrasjon av Kongo som her har skylden. Og intet sted i hele Afrika står lese og skrive, men i dette høyt som i Sør-Afrika-Sambandet, den stat som kritiseres og boikottes av svarte og hvite verden over!

um. Likegyldig hvem England allierer seg med, ved enden av denne krig vil dets forbundsfeller stå sterkere enn det selv.

Og engelskvennen Hitler fortsetter: Og til å lede seg til undergangen har engelskmennene en mann som Churchill, som hele sitt liv, både som politiker og militær, har eksponert seg som en håpløs dilettant.

Disse forundrelige og sanndrudr ord ble uttalt så tidlig som i 1942. De behøver ingen kommentar fra vår side.

Farmand, som dessverre ikke blir lets av sine egne medarbeidere, så de gasser seg i myter og fabler, som selv i Farmand er slått ihjel utallige ganger av hederlige penner gjennom et tiår, lar i nr. 10/1961 Alf Larsen tale om den sorte byld som sprakk. Personlig mener jeg at den gule brandbyld er meget verre, men det er faretruende nok med den onde sirkel i Kongo og Afrika forøvrig.

Det er fristende til slutt å sitere redaksjonens karakteristikk i Farmand på den sorte børs. Den taler om «the noble savage», den edle ville i Afrika og ender slik: Selv om «the noble savage» ikke aner hvorledes han skal bevise at han er «noble», er han istand til å bevise at han er «savage».

I en verden som holder på å bli et globalt Kongo, kan sagtens noen hver fortelle om hva han mente — og hva han mener. Norge av din hånd, konge!

Hans Egede Nissen.

HUSK BLADPENGENE!

DOLLARSFALLET

Fallet i dollars og pund (og dermed da i norske kroner) har vakt så liten begeistring hos amerikanske soldater i Tyskland at de gikk til voldelig anfall på borgere i Bergen ved Celle. Amerikanerne likte naturligvis ikke at kjøpekraften av deres sold var sunket.

SEKS BLIR TIL SYV?

Ellers later det til å foregå litt av hvert på det økonomiske område i verden og som vanlig ser det ut til at de norske såkalte statsmenn skal bli sittende med skjeget i postkassen for den servile lakeitjeneste for England. Det er her i bladet tidligere påvist faren for at England uten hensyn til sine skandinaviske partnere vil ordne seg med «de seks», og nå later dette til å bli aktuelt. Osloavisene gir iallfall uttrykk for frykt for fremtiden og det samme er tilfelle i Danmark. Imens forhandler McMillan på harde livet med Frankrike og Bundesrepublikken for iallfall å redde seg selv iland etter pundfallet og den andre elendigheten. Tenk om Osloavisene og norske statsmenn hørte på FOLK OG LAND mens det ennå var tid og noe stod til å redde!

KONSEKVENTE FOLK!

Mens Kennedy nå har forsikret om at han ikke akter å la det røde Kina få bli medlem av det FN som nå er trekvart svart og temmelig rødt også, meddeler londoneravisen «Sunday Express» at McMillan har til hensikt å innby den rødkinesiske ministerpresident Tsjou En-lai til en ny nedrustningskonferanse i Genf! En stat

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,
Mosseveien 8, Oslo
TK. 08 86 17, priv. 07 07 79

Skyvestiger oljet m/ eadi
merte bealag. Takstiger a
jern, malertrapper og hets
bare løftstrapper.

TANNELEGE HAARBOEN
Hansteensgt. 2
TF. 44 43 23

ANNELISE PAROW
TANMINNESENING
Trondheim

Giste Johansensgt. 5 - V. Lade-
moen kirke - Voldeminda

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
TF. 44 75 54

som etter USA-oppfatning ikke eksisterer kan vel heller ikke ruste ned? Dertil kommer jo at det er USA selv som har båret staten til dåpen.

DET SVARTE NYDEMOKRATI

Men tilbake til Kongo. Afteposten kom i skade for å meddele at en av de afrikanske deltagerne til FN opplyste at det for alvor hadde vært drøftet mulighetene av å anvende hekseri for å få Lumumbas efterfølger Gizenga til å delta i Kongo-toppmøtet på Madagaskar. Formodentlig ble det ikke noe av det, for Gizenga kom iallfall ikke.

NÜRNBERGLOVENE

Det snakkes og skrives stadig så meget om «de umenneskelige» Nürnberglovene. Da en gjerne bør vite hva en diskuterer gjengir vi her de syv punktene de omfattet:

1. Ekteskap mellom tyskere og jøder er forbudt.
2. Seksuelt samvær mellom tyskere og jøder er forbudt.
3. Jøder tillates ikke å ha tysk kvinnelig hushjelp.
4. Jødene tillates ikke å bruke annet enn sitt eget nasjonalflagg, de har ikke rett til å helse det tyske flagg.
5. Jødene kan bare inneha statsmedlemskap, de kan ikke bli tyske riksborgere.
6. Som følge av denne bestemmelse kan jøder ikke inneha offentlige embeter i Tyskland.
7. Jøder kan ikke gjøre tysk krigstjeneste.

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

FOLK OG LAND

Klerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land